

Lišák zemřel, váš bratranec —
váš nejlepší to soused přec.“
515 Když Grimbert zaslech, co se stalo,
u srdce bodlo ho ne málo
a cítil z toho velký žal.
Potom se posla otázal:
„Je-li to pravda, při bohu?
520 Já tomu věřit nemohu,
že mrtev ten je, jemuž vděčím
i za to, jsem-li vůbec něčím,
a jímž mi — dost by bylo svědků —
vždy přibývalo na majetku.“
525 Na cestu po těch slovech spolu
se vypravili plni bolu
a šli, až přišli k tomu dvoru.
Tam bylo věru dosti tvorů,
kteří ho rádi uviděli.
530 A Grimbert, jenž byl znaven celý,
se těžce spustil na ty máry,
truchlivý, v žalu, mdlý a starý.
Obličej spustil do dlaní
a v zarmouceném dumání
535 tam setrvával dlouhý čas.
Potom se náhle vzchopil zas,
plakal a štkal a hořekoval
a utrápeně tak se choval,
že útěchy si nežádal.
540 Král mrtvé tělo přenést dal
a vystavit je v sále radním,
kde do noci pak bděli nad ním.
Královna, truchlíc víc a víc,
snést dala množství voskovic
545 a v zámku dala po všech síních

je rozsvítit a lkala při nich.
Bezpočet byl jich, co tak plály,
že nikdy pánu ani králi
se nikdy tolik nesvítilo.
Grimbertu hodně smutno bylo;
550 na márách zdrcen seděl stále
a potom vážně vyzval Krále:
„Při svatém Jiljí, jak se sluší,
už vigilie jeho duši
zazpívat dejte v kapli vaší.“
555 Tu pravil Král: „Při Eliáší,
Grimberte, správně mluvíš, ano.“
Tu arcikněze povoláno.
„Brňku,“ Král pravil, „přistuptež
a přiveďte své druhy též.
560 Hned vigilie zazpívejte
a za Lišáka prosby pějte,
smrt jehož je mi velký žal.“
„Jak přeje si můj pán a Král,“
mu Brněk dvorně odpovídal
565 a ven se druhy sehnat vydal.
Kocoura přived Tyberta,
luňáka pana Huberta,
s nimiž pan Tardif také přišel,
jenž o Lišáku zprávu slyšel;
570 ty Brněk vede, aniž mešká,
a přivádí též pana Ježka,
jenž vážný byl a zasmušilý;
s ním tam i cvrček Frobert pílí
a vede s sebou Kokrháče,
575 ať žalmy zpívá s ním a pláče,
zve Rónela, psa štekavého,
i Oře, dobře kovaného,
medvěda Brundu s Bučákem,

580

a s nimi ovšem přijdou sem
pan Brišmér i pan Yzengrin
i Kančík jak jich věrný syn:
slavnostně všichni vystrojeni
tam přicházeli k tomu pění
za drahým mrtvým do dvorany.
Grimbert byl bledý, ustaraný,
neb Lišáka rád velmi měl.

585

On a ti, které přiváděl,
pak začli zpívat vigilie.
Věděli dobře, kdo a čím je,
dost navzájem s ním ran si dali.
Rónel, jenž byl těch věcí znalý,
verš první zapěl zaníceně,
zle na Lišáka zuby ceně.

590

595

A odpověď mu řádnou Šnek
pak správnou notou zase řek,
a oba hrdla napnuli,
ten naplno, ten fistulí
a potom dále druhé čtení
pěl jelen Brišmér bez prodlení
a v odpověď mu Tybert zas
i Frobert pěli v jeden hlas
a nápěv jemně pak i slova
zapěli beze spěchu znova.

600

605

A potom zase čtení třetí
pan Ježek zbožně začal pěti;
krásně je, volně zpíval teď
a Grimbert zapěl odpověď,
a jejich verše v tónech spodních
vlk Yzengrin pak přejal od nich.
A když pak přišla čtvrtá lekce,
zas Yzengrin ji zapěl lehce,
a Kančík, jenž se k tomu přidal,

610

mu náležitě odpovídal.

Pak verš svůj Brunda zanotil,
však pšoukl si, když hotov byl.

615

Pak pátou lekcí doslova
pěl Kokrháč, pán z Puřkova,
a odpověď mu, jak jsem čet,
sám Frobert musel zacvrčet.
Tybert a myšák Chlupatec
pak zazpívali svoji věc;
pak medvěd Brunda bez prodlení
notovat začal šesté čtení,
jako by každé slovo prožil.

620

625

Pak do zpívání vroucně vložil
pan Veveřák zas všechnen um
a zapěl rezponzorium.

Pak veršik svůj zas přečtla hnedka
čiperná malá paní Fretka,

630

a nato přišla lekce sedmá,
již spustil vážně jako vědma,
odvahy k tomu načerpav,
pan Drobnokruček, krásný páv;
a na ten verš hned Rónel věděl,
jak by mu vhodně odpověděl,

635

a s celým žářem srdce svého
i vrabec Dronda za mrtvého
pak zazpíval, hlas maje zvýšen,
aby byl všude všemi slyšen;
a když pak přišla osmá lekce,
Oř vlastním hlasem pěl ji křepce
a Zajíček jen plaše, ach,
odpověď zapěl, ač měl strach.

640

I králíček, pan Skočdopole,
pak zazpíval, verš osmý vole.
Verš devátý pěl Brněk sám,

645

650 jenž Lišáka moc želel vám,
a odpověď mu Brišmér zapěl,
jenž Lišáka též slzou zkrápěl,
pak Kančík, řádek po řádku,
zazpíval zpěv zas pozpátku.

655 Když zpěvy byly odzpívány
i vigilie těmi pány,
odstrojit šel se každý z nich
z těch rouch svých vzácných, slavnostních.

660 A když pak byli odstrojeni,
tu k večernímu zase bdění
šli všichni, jak se kterým chtělo,
navštívit znova mrtvé tělo
a sedli si tam do dvorany.

665 Tam světla byla z každé strany
a bylo jich tam tolik moc,
že palác zářil celou noc;
a celou noc se veselili,
že málokdy tak šťastni byli
a nebudou už nikdy snad.
Pak na plácandu začli hrát.

670 Yzengrin první za úlohu
to dostal zdvihnout jednu nohu
a kocour Tybert plácl pak
ho po chodidle jemně tak,
že vlk se svalil přes ocas.

675 Tu sednout šel si Tybert zas.
Jeho plác Prymek silně dosti,
toho zas Brišmér bez milosti
a tak si prudce přitom ved,
že podrazil mu nohu hned,
a ten chtě nechtě padl na zem.
680 Pak Brišmér zase used rázem,

685 a mysl maje odhodlánu,
sám také čekal na tu ránu;
tu býček Bučák pohněvaně
svou celou sílu sebral k ráně,
však Brišmér, ten se nehnul ani,
jen barvu změnil o poznání
a poněkud byl zaražen,
však udržel se přece jen
a řekl si, že všechno jiné,
690 však ránu tu mu nepromine.
Pan Frobert sice mluvil málo,
však viděl všechno, co se dalo,
a k Bučáku pak přišel hbitě,
a nohu jeho rázně chytě,
695 než něčeho se někdo nadál,
tak těžkou ránu jemu zadal,
že kůži by mu strh byl málem.
V tom překvapení nenadálém
teď Bučák stranou ustoupil,
700 a už tam cvrček Frobert byl
a nastavoval pěkně nožku;
tu rozjařen a vesel trošku
přiskočil Kančík ve své síle
a plácl ho tak rozpustile,
705 že Frobert, tichý jako pěna,
byl rázem sražen na kolena,
však rychle zase vstal a řek:
„Pane, to mělo účinek
a neminulo se to s cílem!
710 Však při Robertu, světci milém,
já radím vám a prosím vás,
když už jste proved tento špás
na pánu mého postavení,
věřte, že mi to nevhod není.“